

nemlig at forsikre Arbejderne mod Risikoen af at gaa ledige; thi ogsaa med Hensyn til Arbejdsløshed gælder de store Tals Lov, at man kan forudse og følgelig forsikre sig. Vi vide imidlertid ikke rigtig i dette Øjeblik, fordi Statistikken er saa uendelig daarlig paa det Punkt, hvor stor Arbejdsløsheden egentlig er. Vi vide det for et Fag som Maskinarbejderne, der have en fin og fast Organisation. For Arbejdsmændene vide vi det ikke, men hvis vi regne, at Præmien i Gennemsnit for 100,000 Arbejdere, naar de en Gang alle komme ind under Forsikring, er 24 Kr. pr. Medlem om Aaret, saa vil den samlede Aarspræmie blive 2,400,000 og Statsbidraget 1 Mill. eller lidt derover. Det er meget, men det er ikke alligevel egentlig saa meget i Betragtning af det onde, man afhjælper herigennem.

Naar der er spurgt, hvorledes Staten skal stille sig hertil, er det først og fremmest nu anerkendt fra alle Partiers Side, at her foreligger ganske bestemt en Statsopgave. Man har ønsket, at Fagforeningerne skulde løse Spørgsmaalet, og jeg vil ganske ærligt indrømme overfor det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), at Fagforeningerne have mange Betingelser derfor; men i det Øjeblik Staten skal give sin Støtte — og det maa Staten gøre, fordi der er Fagforeninger, som f. Eks. Arbejdsmændenes Fagforbund, der ikke kunne løse denne Sag —, saa er det nu givet i dette Øjeblik, at det er umuligt at gennemføre i noget af Rigsdagens Ting en direkte Bevilling til en Forening, der dog i Arbejdsgivernes, altsaa en stor Del af Vælgerkorpsets Øjne, staa som en mod dem rettet Kamporganisation. Under saadanne Forhold vil den kloge og forstandige Mand indrømme — og det ærede Medlem gør det sikkert ogsaa, idet han sikkert er klogere, end han, af agitatoriske Grunde, giver det Udseende af —, at den eneste Vej, der er at gaa, er Oprettelsen af Arbejdsløshedskasser. Det ærede Medlem ser det, som var det et Angreb paa Fagforeningerne. Der ligger ikke noget som helst af det heri. Der bliver i disse Kasser det fuldeste Selvstyre. Medlemmerne bestemme selv, hvilken Bestyrelse de ville have, og er der i en Fagforeningsbestyrelse en dygtig Mand, vil han sikkert blive valgt. Der er f. Eks. særlig en Mand som I. A. Hansen, han vil sikkert blive valgt ind i Bestyrelsen for Maskinarbejdernes Arbejdsløshedskasse, fordi han har haft med den Ting at gøre i saa lang Tid. Der er ikke deri noget som

helst Forsøg fra os andres Side paa at genere dem, men der er den positive Ting, at det er nu en Gang umuligt at give Fagforeninger direkte Statsbidrag. Det lader sig ikke gøre, og saa bør det ærede Medlem resignere.

Jeg tror i Virkeligheden, det ærede Medlem bør vogte sig noget for, da han jo selv ønsker Loven gennemført, alene af agitatoriske Grunde at søge at vække en vis Misstemning indenfor de fagorganiserede Kredse mod denne Lov. Det vil være yderst urigtigt, da jeg ved — og det skal jeg ikke lægge Skjul paa —, at denne Lov og disse Kasser intet ere værd, i det Øjeblik Fagforeningerne ikke tage dem under Armen. Jeg antager nemlig, at der er — lad mig sige en Fjerdedel af Arbejderne, der aldrig i deres Liv have været arbejdsløse og have meget ringe Chance for at blive det, og de ville ikke, som vi ogsaa kende det fra Udlandet — de ere jo kun Mennesker —, underkaste sig den Præmie, som de skulle betale, ikke for deres egen Arbejdsløshed, men for andres: Fagforeningerne maa tvinge disse Mennesker, de maa sige: Enhver fagorganiseret Mand skal være i sin Arbejdsløshedskasse. Disse Kasser kunne nemlig ikke sammenlignes med Sygekasserne. Den dygtigste Arbejder og den daarligste Arbejder kunne i lige Grad blive syge, men Arbejdsløshedsrisikoen er selvfølgelig mindre for den dygtige end for den udygtige. Ganske vist have de organiserede Arbejdere efter mit Skøn en meget stor Interesse i en Arbejdsløshedsbeskyttelse eller en Arbejdsløshedsforsikring; thi hele den industrielle Reserve, som bliver indkaldt i de bedste Aar og ligger ledig en stor Del af den øvrige Tid, lønnes derigennem, om ikke godt, saa dog saaledes, at den holdes vedlige, saa at den ikke behøver at blive „Lønsnidere“, at underbyde de andre. Derigennem have selv de dygtigste Arbejdere en stor og afgørende Fordel af Arbejdsløshedsforsikringen.

Det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen) kom ind paa den Indvending, der har været rettet mod Statsbidraget, at det jo er en Art Bidrag til Strejkekasser. Overfor hele denne Tankegang maa jeg sige: Nej, det er det ikke. Det ærede Medlem for Vraa bør slet ikke tillægge dette Argument nogen som helst Betydning, thi det er *ikke* et Slags Bidrag til Strejkekasser. De Folk, som komme med denne Mening, at der her foreligger et Bidrag til en Strejkekasse, sige: Naar vi